

Platnost a účinnost právní normy

V právním státě nemůže být na svých právech poškozen ten, kdo nemá ani objektivně možnost získat vědomost o tom, jaký předpis (právní pravidlo) reguluje jeho právní postavení. Adresát právní normy ve fungujícím právním státě musí mít možnost vědět o tom (zjistit), zda se určitým pravidlem chování (právní normou) má řídit či nikoli. Adresátovi musí být ze znění právního předpisu (třeba již toho, jímž je zmocnění zrušováno) srozumitelné, zda vůbec, případně jak ještě dlouho, se má (být podzákonným předpisem) řídit. V demokratickém právním státě je nepřijatelné, aby se adresát právní normy teprve s odstupem několika let dozvěděl, že podzákonná norma po zrušení zmocňovacího ustanovení sice dále platila (protože nebyla zrušena), ale žádné nároky (práva) z ní nemůže dovozovat, protože není účinná.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 3227/2007, ze dne 13.11.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce V. M., zastoupeného advokátkou, proti žalované S. a.s., zastoupené advokátem, o 141.032,-Kč s úrokem z prodlení, vedené u Okresního soudu Brno - venkov pod sp. zn. 6 C 959/98, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. listopadu 2006, č. j. 49 Co 304/2004-172, tak, že rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaná zaplatila 120.190,-Kč s 26% úrokem z prodlení ročně od 15. 5. 1998 do zaplacení. Žalobu odůvodnil zejména tím, že u žalované pracoval jako tunelář, lamač - střelmistr od 1. 7. 1974 do 30. 4. 1998, kdy byl jeho pracovní poměr ukončen dohodou, neboť „MUDr. V. bylo konstatováno, že vývoj jeho onemocnění a zdravotní stav naplňují kritéria uvedená v příloze č. 1 vyhl. č. 19/91 Sb. pod pol. č. 4“. Je přesvědčen, že mu proto náleží odstupné podle § 5 vyhlášky č. [19/1991](#) Sb. celkem ve výši 10 násobku průměrného měsíčního výdělku.

Okresní soud Brno - venkov rozsudkem ze dne 20. 2. 2001, č.j. 6 C 959/98-32, žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit náklady řízení žalobci ve výši 22.396,-Kč k rukám advokátky a České republice „na účet Okresního soudu Brno-venkov“ ve výši 1.450,- Kč. Po provedeném dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobci náleží odstupné ve výši 10 násobku průměrného výdělku z důvodu rozvázání pracovního poměru podle ustanovení § 5 odst. 1 vyhlášky č. [19/1991](#) Sb., neboť se stal dlouhodobě nezpůsobilým k dalšímu zaměstnání u žalované v důsledku dosavadní práce v podzemí pro onemocnění nemocí z povolání.

K odvolání žalované Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. 3. 2002, č. j. 54 Co 103/2001-60, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vytknul soudu prvního stupně, že nesprávně vycházel z toho, že rozhodným obdobím pro zjištění průměrného výdělku, resp. pravděpodobného výdělku žalobce, je první čtvrtletí roku 1997, ač správně měl vycházet z prvního čtvrtletí roku 1998; proto je třeba v tomto směru doplnit dokazování.

Okresní soud Brno - venkov - poté, co usnesením ze dne 13. 5. 2004, č.j. 6 C 959/98-120, v důsledku zpětvzetí zastavil řízení v části, v níž se žalobce domáhal zaplacení částky 6.380,- Kč s 26% úrokem z prodlení ročně od 15. 5. 1998 do zaplacení, a co usnesením vyhlášeným při jednání dne 13. 5. 2004 připustil změnu žaloby tak, aby „žalované bylo uloženo zaplatit žalobci 141.032,-Kč s 26% úrokem z

prodlení ročně od 15. 5. 1998 do zaplacení“ - rozsudkem ze dne 13. 5. 2004, č. j. 6 C 959/98-130, žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 75.139,- Kč k rukám advokátky. Znovu vyšel z toho, že žalobci náleží odstupné ve výši 10 násobku průměrného výdělku z důvodu rozvázání pracovního poměru podle ustanovení § 5 odst. 1 vyhlášky č. [19/1991](#) Sb., neboť se stal dlouhodobě nezpůsobilým k dalšímu zaměstnání u žalované v důsledku dosavadní práce v podzemí pro onemocnění nemocí z povolání. Při určení výše odstupného vyšel z pravděpodobného výdělku v rozhodném období, za které považoval první čtvrtletí roku 1998, a z toho, že pravděpodobný výdělek žalobce v rozhodném období činil částku 14.103,17 Kč. Nesouhlasil s námitkou žalované, že vyhláška č. [19/1991](#) Sb. je protiústavní a z tohoto důvodu také byla zrušena, neboť, jak vyplývá z ustanovení § 1 odst. 2 vyhlášky č. [405/2003](#) Sb., kterou byla vyhláška č. [19/1991](#) Sb. zrušena, nároky, které vznikly přede dnem účinnosti této zrušovací vyhlášky, se posuzují podle dosavadních právních předpisů.

K odvolání žalované Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 1. 11. 2006, č.j. 49 Co 304/2004-172, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl a rozhodl, že žalované ani České republice se náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů nepřiznává. Vycházejí z nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 52/03, dovedl, že „pro nedostatek materiálních předpokladů existence a působení (účinnosti) vyhlášky č. [19/1991](#) Sb., vyplývající z absence zákonného zmocnění, je třeba postupem v souladu s článkem 95 odst. 1 Ústavy ČR tomuto právnímu předpisu pro dobu po 1. 6. 1994, kdy nabyl účinnosti zákon č. [74/1994](#) Sb., jímž bylo zrušeno ustanovení § 148a zákoníku práce a změněn § 275 odst. 1 zákoníku práce, odeprít aplikaci“. Protože k rozvázání pracovního poměru mezi účastníky z důvodu, že se žalobce stal dlouhodobě nezpůsobilým k dalšímu zaměstnání u žalované v důsledku dosavadní práce v podzemí pro onemocnění nemocí z povolání, došlo ke dni 30. 4. 1998, nemůže být žalobci jeho nárok opírající se právě o vyhlášku č. [19/1991](#) Sb. přiznán.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalobce namítá, že nároky zaměstnanců v hornictví podle vyhlášky č. [19/1991](#) Sb. byly v praxi zcela běžně uspokojovány, „a to i v době, když probíhalo soudní řízení o žalobě, kterou podal“. Vyhláška č. [19/1991](#) Sb. byla zrušena teprve vyhláškou č. [405/2003](#) Sb., účinnou od 1. 12. 2003; nároky vzniklé přede dnem účinnosti této vyhlášky však byly pracovníkům v hornictví zachovány. Z praxe je známo, že tyto nároky jim byly i poskytovány, a to až do doby, kdy byl publikován náleze Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 52/2003. Kdyby mělo platit, že „odstupné dle vyhl. č. [19/1991](#) Sb. náleželo pracovníkům v hornictví pouze do 31. 5. 1994“, pak by „citace vyhl. č. [405/2003](#) Sb. ohledně nároků vyplývajících z vyhl. č. [19/1991](#) Sb. byla nadbytečná a v praxi nerealizovatelná“. Je-li navíc názor Ústavního soudu aplikován zpětně, považuje dovolatel tuto praxi za „nepřiměřenou tvrdost zákona“. Navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto, neboť odvolací soud rozhodl správně v důsledku toho, že byl „vázan právním názorem o neústavnosti vyhlášky č. [19/1991](#) Sb., vysloveným v nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 20. října 2004“.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený potvrzující rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání, a je-li dovolání přípustné, lze přihlídnout též k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek

nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o.s.ř.), přezkoumal dovolací soud rozsudek odvolacího soudu především z důvodů uplatněných v dovolání.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů v tomto směru dovolatel nezpochybňuje), že žalobce u žalované pracoval jako tunelář, lamač - střelmistr v době od 1. 7. 1974 do 30. 4. 1998, kdy byl jeho pracovní poměr ukončen dohodou, neboť se stal dlouhodobě nezpůsobilým k dalšímu zaměstnání u žalované v důsledku dosavadní práce v podzemí pro onemocnění nemocí z povolání. Žalobce se z toho důvodu domáhá odstupného podle § 5 vyhlášky č. [19/1991](#) Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci.

Za tohoto skutkového stavu řešily soudy mimo jiné otázku platnosti a účinnosti vyhlášky č. [19/1991](#) Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci, ve vztahu k době vzniku žalobcem uplatněného nároku (správnost závěru odvolacího soudu v tomto směru dovolatel napadá).

Vyhláška Federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. [19/1991](#) Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci, byla vydána na základě zmocnění obsaženého v § 148a zák. práce (ve znění do 31.5.1994 - do účinnosti zákona č. [74/1994](#) Sb.), podle kterého Federální ministerstvo práce a sociálních věcí v dohodě s Federálním ministerstvem financí, ministerstvy práce a sociálních věcí, ministerstvy zdravotnictví a ministerstvy financí republik stanoví vyhláškou okruh pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci ze zdravotních důvodů, podmínky jejich pracovního uplatnění, hmotného zabezpečení, jakož i povinnosti organizací s tím souvisejících, a na základě ustanovení § 275 odst. 1 písm. b) zák. práce (ve znění do 31.5.1994 - do účinnosti zákona č. [74/1994](#) Sb.), podle kterého Federální ministerstvo práce a sociálních věcí po projednání s Federálním ministerstvem financí může v odůvodněných případech stanovit vyhláškou odchylky od obecně platné úpravy výpočtu průměrného výdělku pro některé skupiny pracovníků, zejména v souvislosti se změnami v odměňování nebo úpravami pracovní doby. Podle článku I bodu 95. zákona č. [74/1994](#) Sb., kterým se mění a doplňuje zákoník práce č. [65/1965](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se v zákoníku práce vypouští § 148a a podle článku I bodu 146. stejného zákona se mění znění § 275 odst. 1 zák. práce tak, že už neobsahuje zmocnění pro Federální ministerstvo práce a sociálních věcí, aby po projednání s Federálním ministerstvem financí v odůvodněných případech stanovilo vyhláškou odchylky od obecně platné úpravy výpočtu průměrného výdělku pro některé skupiny pracovníků, zejména v souvislosti se změnami v odměňování nebo úpravami pracovní doby; stanoví pouze, že zjišťování a používání průměrného výdělku upravuje zvláštní zákon. Článek VII zákona č. [74/1994](#) Sb., obsahující zrušovací ustanovení, výslovně neuvádí, že by se zrušovala vyhláška č. [19/1991](#) Sb. K jejímu výslovnému zrušení došlo teprve vyhláškou č. [405/2003](#) Sb., kterou se zrušuje vyhláška č. [19/1991](#) Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci, jež nabyla účinnosti dne 1. 12. 2003.

Jde tedy o to, zda ohledně nároků vzniklých v době, kdy zákoník práce již neobsahoval ustanovení, jež zmocňovalo orgány státní správy k vydání vyhlášky, která upraví práva a povinnosti v určité oblasti právních vztahů, přičemž sama tato vyhláška nebyla výslovně zrušena (v době od 1. 6. 1994 do 1. 12. 2003), lze při posuzování nároků zaměstnanců podle uvedené vyhlášky postupovat.

K otázce, zda podle vyhlášky č. [19/1991](#) Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci, lze postupovat i po účinnosti zákona č. [74/1994](#) Sb., kterým se mění a doplňuje zákoník práce č. [65/1965](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (po 1. 6. 1994), se již Nejvyšší soud ČR vyjádřil v rozsudku ze dne 12. 8. 1999, sp. zn. 21 Cdo 1798/98, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ročník 2001, pod pořadovým číslem 8, tak, že podle vyhlášky č. [19/1991](#) Sb., o pracovním uplatnění a

hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci, ve znění zákona č. [235/1992](#) Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, lze postupovat a nároky v ní uvedené přiznat i po 1. 6. 1994, kdy nabyl účinnosti zákon č. [74/1994](#) Sb., jímž bylo zrušeno ustanovení § 148a zák. práce a změněn § 275 odst. 1 zák. práce.

Vycházel přitom z toho, že znění ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, podle kterého, jestliže k zákonu nebo k jeho jednotlivým ustanovením, které Ústavní soud ruší, byly vydány prováděcí předpisy, Ústavní soud v nálezu současně vysloví, které prováděcí předpisy, popřípadě která jejich jednotlivá ustanovení pozbývají současně se zákonem platnosti. Kdyby mělo platit, že prováděcí předpisy pozbývají platnosti současně s tím, jak pozbude platnost předpis, který k jejich vydání zmocňoval, bylo by uvedené ustanovení zákona o Ústavním soudě nadbytečné. Stejně tak by bylo zbytečné, aby docházelo k výslovnému rušení prováděcích předpisů v souvislosti s rušením předpisů zmocňovacích.

S tím koresponduje i skutečnost, že článkem VII zákona č. [74/1994](#) Sb. bylo zrušeno několik prováděcích předpisů, vydaných na základě zmocnění uvedených původně v zákoníku práce, jež byla zákonem č. [74/1994](#) Sb. zrušena či změněna. Tak např. ustanovení § 269 odst. 2 zák. práce (ve znění před účinností zákona č. [74/1994](#) Sb.) zmocňovalo vládu České a Slovenské Federativní Republiky k tomu, že může stanovit nařízením potřebné odchylky od právní úpravy, týkající se pracovního poměru mezi občany nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr mezi občany. Toto zmocnění bylo realizováno nařízením vlády České a Slovenské Federativní Republiky č. [121/1990](#) Sb., o pracovněprávních vztazích při soukromém podnikání občanů a nařízením vlády České a Slovenské Federativní Republiky č. [4/1991](#) Sb., kterým se mění a doplňuje nařízení vlády České a Slovenské Federativní Republiky č. [121/1990](#) Sb., o pracovněprávních vztazích při soukromém podnikání občanů. Když ale bylo zmocňovací ustanovení § 269 odst. 2 zák. práce zrušeno (srov. článek I bod 137. zákona č. [74/1994](#) Sb.), byla stejným zákonem výslovně zrušena i obě citovaná nařízení vlády (srov. ustanovení článku VII bodu 2. a 3. zákona č. [74/1994](#) Sb.), vydaná na základě zmocnění obsaženého ve zrušeném ustanovení § 269 odst. 2 zák. práce. Stejně zákonodárce postupoval ve vztahu k nařízení vlády České republiky č. [213/1990](#) Sb., kterým se stanoví pro pracovníky ve zvláštním zapojení odchylky od zákoníku práce a k nařízení vlády Československé socialistické republiky č. [137/1989](#) Sb., o závodním stravování. Obě uvedené nařízení vlády byla vydána na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 267 odst. 5, event. § 140 odst. 2 zák. práce (ve znění před účinností zákona č. [74/1994](#) Sb.). Zákon č. [74/1994](#) Sb., nejenže vypustil ze zákoníku práce ustanovení § 267 odst. 5 (srov. článek I bod 136. zákona č. [74/1994](#) Sb.) a změnil znění jeho ustanovení § 140 odst. 2 tak, že již neobsahuje zmocnění pro vydání prováděcího předpisu (srov. článek I bod 90. zákona č. [74/1994](#) Sb.), ale zároveň též výslovně zrušil obě, na základě zrušeného a změněného ustanovení vydaná, nařízení vlády (srov. článek VII bod 4. a 5. zákona č. [74/1994](#) Sb.). Naproti tomu, ačkoli zmocňovací ustanovení, na jejichž základě byla vyhláška č. [19/1991](#) Sb. vydána, přestala s účinností zákona č. [74/1994](#) Sb. platit, sama vyhláška zrušena nebyla.

Dovodil dále, že, zatímco platností právního předpisu se rozumí skutečnost, že byl náležitě podle zákona vyhlášen a stal se součástí právního řádu, účinnost právního předpisu znamená, že z něj jeho adresátům vznikají práva a povinnosti. Účinnost právního předpisu zaniká výlučně formálně, a to uplynutím času (byla-li účinnost časově omezena), jeho zrušením nebo zánikem státu, jímž byl vydán, nebyl-li převzat (recipován) státem nástupnickým (srov. V. Knapp: Teorie práva, C. H. Beck 1995, str. 115, 163, 164). Nebyla-li platnost vyhlášky č. [19/1991](#) Sb. časově omezena ani výslovně zrušena, nutno uzavřít, že je platná a účinná, zejména, když úprava odstupného, kterou obsahuje, se nedostává do rozporu s právní úpravou předpisu vyšší právní síly (zákoníku práce), neboť v něm obsažená úprava odstupného se týká jiného odstupného (odstupného, jehož právní obsah je odlišný), i když se pro označení obou nároků používá stejného slovního vyjádření.

Na uvedených závěrech nemá dovolací soud důvod cokoli měnit. Obdobně se k otázce platnosti

vyhlášky po zrušení zmocňovacího zákonného ustanovení, na základě něhož byla vydána, vyjádřil Ústavní soud, když konstatoval, že vypuštěním zmocňujícího zákonného ustanovení nemůže dojít k automatickému zrušení vyhlášky vydané na základě tohoto zmocnění, není-li tak v zákoně výslovně uvedeno, takže napadená vyhláška zůstává platnou součástí českého právního řádu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/2000, vyhlášený pod č. [231/2000](#) Sb.).

S názorem, podle kterého pro nedostatek materiálních předpokladů existence a působení (účinnosti) vyhlášky vyplývající z absence zákonného zmocnění (po jeho zrušení) je třeba postupem v souladu s článkem 95 odst. 1 Ústavy ČR tomuto právnímu předpisu odeprít aplikaci, dovolací soud nesouhlasí.

Česká republika je demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana (srov. Čl. 1 odst. 1 Ústavy), z čehož vyplývá, že součástí jejího právního řádu jsou i právní principy, byť by nebyly výslovně v právních předpisech vyjádřeny. K definičním znakům právního státu patří také princip právní jistoty a ochrany důvěry účastníků právních vztahů v právo. Znamená to mimo jiné, že na svých právech nemůže být poškozen ten, kdo nemá ani objektivně možnost získat vědomost o tom, jaký předpis (právní pravidlo) reguluje jeho právní postavení. Jakkoli rozlišování pojmů „platnost“ a „účinnost“ právního předpisu má význam především v teorii práva, má své nepochybné místo také v praktickém životě právních norem, neboť s těmito pojmy jsou spojovány i praktické dopady do poměrů adresátů právních norem. Právě rozlišování „platnosti“ a „účinnosti“ zajišťuje, že nikoli již platná norma, ale teprve norma účinná může zakládat práva a povinnosti a právní vztahy vůbec. Zatímco platnost symbolizuje završení procesu veřejnoprávního (splnění formálních předpokladů přijetí právní normy), účinnost symbolizuje skutečnost, že se adresáti takto řádně přijatou normou mají také řídit. Proto se právní stát vyznačuje nejen přesným stanovením a dodržováním procesu přijímání právních norem, ale (zejména) zajištěním ochrany individuálních práv tím, že každý má také možnost se seznámit s pravidly, jimiž se má řídit (rozpoznat je).

O významu prodlevy mezi platností a účinností právní normy (legisvakance) na počátku jejího „života“ není pochyb (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 12. 1998 sp. zn. 30 Cdo 1898/98, uveřejněný v časopise Soudní judikatura pod č. 37, ročník 1999). Stejně ale musí platit o významu platnosti a účinnosti právní normy na „konci jejího života“. Musí tedy opět platit, že adresát právní normy ve fungujícím právním státě musí mít možnost vědět o tom (zjistit), zda se určitým pravidlem chování (právní normou) má řídit či nikoli. Převáděno do poměru vztahu podzákoně normy (zde vyhlášky) k předpisu zmocňujícímu k jejímu vydání to znamená, že adresátovi musí být ze znění právního předpisu (třeba již toho, jímž je zmocnění zrušováno) srozumitelné, zda vůbec, případně jak ještě dlouho, se má (byť podzákoně předpisem) řídit. Nemůže přece být na svých právech poškozen ten, kdo se chce právem řídit. V demokratickém právním státě je nepřípustné, aby se (jako v projednávané věci) adresát právní normy teprve s odstupem několika let dozvěděl, že podzákoně norma po zrušení zmocňovacího ustanovení sice dále platila (protože nebyla zrušena), ale žádné nároky (práva) z ní nemůže dovozovat, protože není účinná. Pro adresáta právní normy je tato informace (toto rozlišování) naprosto bezcenná, neboť rozhodující je informace, zda se určitým pravidlem chování má řídit či nikoli. Nebyla-li tedy platnost a účinnost vyhlášky č. [19/1991](#) Sb. časově omezena ani výslovně zrušena, nutno uzavřít, že byla platná a účinná i v období od 1. 6. 1994 do 1. 12. 2003 (do svého zrušení vyhláškou č. [405/2003](#) Sb.).

S tímto závěrem ostatně koresponduje i důvodová zpráva k zákonu č. [74/1994](#) Sb., kterým bylo (v článku I bodu 95) zmocňovací ustanovení (§ 148a), na základě něhož byla vyhláška č. [19/1991](#) Sb. vydána, zrušeno. Jestliže podle důvodové zprávy k článku I bodu 95 zákona č. [74/1994](#) Sb. dosavadním zmocněním pro ministerstvo práce a sociálních věcí je toto ministerstvo zmocněno k řešení otázek, které mají být obsahem zákonné úpravy, proto se navrhuje dosavadní zmocnění vypustit a v případě potřeby změnit vyhlášku č. [19/1991](#) Sb. bude třeba použít formy zákona, je z toho zcela nepochybný záměr zákonodárce nikoli s účinností zákona nároky podle vyhlášky č. [19/1991](#) Sb. oprávněným osobám odejmout, ale naopak, vycházejí z toho, že by ona oprávnění měla

být „obsahem zákonné úpravy“, jasně formuluje požadavek, že „v případě potřeby změnit vyhlášku č. [19/1991 Sb.](#)“, je tak třeba učinit formou zákona. Jinak řečeno, zákonodárce neměl pochybnosti o tom, že nároky upravené vyhláškou č. [19/1991 Sb.](#) budou i nadále podle této vyhlášky uspokojovány, a jedině v případě potřeby její změny se tak do budoucna nemůže již stát vyhláškou - podzákonným předpisem (proto bylo zákonné zmocnění obsažené v § 148a zák. práce zrušeno), ale jedině zákonem. Platí-li, že zákonodárná moc v České republice náleží Parlamentu (srov. Čl. 15 Ústavy České republiky), je seznatelná vůle zákonodárce (vyjádřená nejen zákonem, ale i důvodovou zprávou k němu) jednoznačným návodem k tomu, jak je třeba v praktickém životě (a tedy i při soudním rozhodování) přijaté pravidlo chování (zákon) aplikovat (srov. Čl. 90 a 95 Ústavy České republiky).

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu není správný, Nejvyšší soud České republiky jej proto podle ustanovení § 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř. zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)